

Ετσι ειπε ο άντρας μου, αδερφί, κ'ιδώθεις αφανίστη
 Και την καρδιά μου τηραγνά πίκρα πολύ μεγάλην.
 Κι' ο βασιλης των δριων, ο ξακουστος Βασουκης
 Χαρούμενος ιδέχτηκε της αδερφής τα λόγια
 Κι' απάντησε της λέγοντας: «**Ω** να γενότουں ετσι!»
 Κ'οστερα την έτιμησε με δώρα και με δόξες.
 Και κατά πως στον ούρανό γιομίζει το φαγγάρι
 Σάν είνε το μισόμενο της γιόμισης, βραχμάνε,
 Ετσι άζεινε και το νινι της δρισσας τον κόρφο.
 Και στον προπούμενο καιρό γίνησε ή Ζαρατκάρω
 Αγόρι που συνόμοιαζε με θεϊό βλαστάρι,
 Που άφάνισε τα κίντουνα του κόρη και της μάννας.
 Και το παιδι έμεγάλωσε στο σπίτι του Βασούκη,
 Κι' ο Τσιούβκνας ο ξακουστος του διδάζε τους Βζίδες
 Κ'ήταν στα τάματα πιστός ο γυιός της Ζαρατκάρας
 Κ' ήταν καλός κ' έναρτος, κ' είχε ψυχή γενναία.
 Είνε του βγάλαν όνομα στον κόσμο ξηκουσμένο,
 Γιατι ο πατέρης φεύγοντα; στα δάση ν' άσκητήσει,
 «Είνε στον κόρφο σου παιδιό της Ζαρατκάρας; ειπε.
 Κι' ο Έβινε το ζυπό παιδι στο σπίτι εκατοικούσε
 Του βασιληά των δριων πολύ προφυλαγμένος,
 Κ' έχαιρονταν οι δράκοντες του μάντη το βλαστάρι.
 Που ως τόσο δλο μεγάλωνε παρόμοιο με το Σίβα
 Το βασιλιά τουρανού τον άρματοζωσμίνον.

Κρασάδες. Φλεβάρης 1908.

K. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Αγαπημένη μου,

Το μιλιά σου στην τελευταία σου γραφή, με
 ταξίδεψε προς τα περασμένα, και τα μάτια μου
 χαιρετήσανε και παλι με πόνο μία νύχτα, που μαζί
 περάσαμε, μια νύχτα που θα φωτοδοάη σκαλιστή
 πάντα όμπρός μου, και που πάντα παναθήτης γυρ-
 νοβολάει ή συλλογή μου σαν άγριοπούλι γύρω από
 ώραιο νησί.

Είταν θυμάμαι οι μέρες, που μια μάχητα, χω-
 ρις να ξέρω γιατί μας χώριζε. Μά γώ πάλεβα πε-
 ρισσότερο. Πυλμούσα να γλυτώσω από το σκλάβω-
 μά σου, από την αγάπη σου, που μου γίνηκε άβχ-
 σταχητ πιά!

Και κρατιόμουνα από κάθε λογής στοχασμούς
 που τύχαιναν μπροστά μου—σαν πινημένος. — α' Α-
 δύνατο δυό ψυχές να ένωθόνε τελεια στοχαζόμουνα.

Και θυμάμαι είνουνα δλο και οροντίδα και λα

χτάρα σα να γιάτρεβα μεγάλη μου πληγή. Πολ-
 λές φορές όμως πάλεβα με τα ίδια μου τα λόγια
 νομίζοντας πως έχω τον έαυτό σου μπροστά μου, με
 όταν μου ξανοίγονταν ή μορφή σου, έμενα τρομα-
 σμένος νοιώθοντα; άνήμπορο να μη νικηθώ....

Μια μέρα, που μου φάνηκε πως θα δυνόμουνα
 δίχως ίσι να ζήσω, είχα τόσο χαρά.... Έστερα δ-
 μως ή ψυχή μου χύμιζε τυφλά προς τη φύλα, έ-
 νοιωθα τη ζωή μου να φεύγει, ένα χέρι μου έσφιγ-
 γε τη καρδιά και δίχως άλλο αίστημα ξάνοιχα τα
 μάτια σου που απλώνονταν, απλώνονταν παντού σαν
 τη νύχτα.

Η ψυχή μου διψούσε... διψούσε μια θάλασσα
 άμλιητη, γαλήνια πάντα, έβουθη που μέσα να μπο-
 ρούσα να ριχτώ. Ζητούσαν τα μάτια μου έναν ψηλό
 γκρεμό... δω με τί λαχτάρα θα σκάλωνα πάνω για
 να ριχτώ στο βάραθρο, να σταματήσω με' τη πνοή
 μου και το πόνο μου.

Μά όταν τέ μια στιγμή στη σαστισμένη φαντα-
 σία μου αντίκριξα τα μάτια σου, όταν σπης νύχτας
 τη σιωπή ξάνοιγα το μιλιά σου — δίν ειταν μουσι-
 κή, τραγουδι δέν ειταν, όλη ή άνοιξη κατέβαινε σί
 δαυτό — ή φωνή σου έπλεκε μέσα μου γκρεμούς άν-
 θισμίλους... τα λόγια σου με σκλάβωναν, μ' έδεναν.
 Και τότες ζητούτα τη ζωή, την ήθελα, και ή ψυχή
 μου άνοιγονταν σαν άνθος να χαιρετήσει, ένα και-
 νούργιο άγέρι.

Πολλές φορές ένας θυμός μ' έπνιγε...

«Οχι! όχι! έλεγα φοβάμαι, φοβάμαι! !...»

Κ' αυτό μου συνέθηκε κείνες τις μέρες.

Ενας φόβος μουφερε τη μάχητα.

Εμενχ μακριά σου για μέρες γυρέβοντας στη
 ειαγιά της νύχτας παρηγοριά, γυρίζοντας στους
 άνθισμένους κάμπους, λιγη ήσυγία έγύρευα. Μά δ
 στοχασμός σου άπ' δλουθε μ' έδωχενα.

Μια μέρα τ' άποφάσισα. Φεύγα! φεύγα... Θα
 σουλέγα... Θέλω να γλυτώσω από σένα... Θέλω να
 γλυτώσω. Δέ με δίνει πια τίποτα με κανένα. Είσαι
 ζένη... Το δρόμο του καθένος... Φεύγα... φεύγα... Τι
 γυρέβεις από μένα; Γιατι με βασανίζεις έτσι; Για
 τί; Φεύγα, φεύγα!

Κι όταν όστερ' από καιρό μια νύχτα άκουσα
 πίσω στο δρόμο τα πατήματά σου, χτύπησαν τη
 καρδιά μου σφυριές, κ' έμεινα στή θέση μου καρφο-
 μένος.

Σταμάτησα μ' άπόφαση! Θα σου φερνόμουνα σκληρά, θα σ' έδωχενα.

«Πας περίπατο μ' έρώτησες»; ήθελα να σου πω
 όχι, μά... δέν άποκριθηκα. Σε φοβήθηκα περισσότε-
 ρο γιατί μου φαίνουσιν άλλοιότιμη... ζένη!... «Ος
 τόσο ε' άκλούθησα. Ένα ξγριο αίστημα μ' έκυρε-
 ψε. Έσι προχωρούτες άμλιητη. «Τι με θέλεις;» συλ-
 λογίστηκα με θυμό. Το περπάτημά σου μου ειταν
 όχτρικό. Κάθε στιγμή μου έρχόταν να σταματήσω,
 να γυρίσω πίσω, μά μ' έσερνες χωρίς να θέλω, όταν
 μια ιδέα σαν κεραυνός σε καταμέλιανο ούρανό διάβη-
 κε άπ' το νού μου. Στοχαστηκα πως θα με σκό-
 τωνες. «Πάει να μί σκοτώσει συλλογίστηκα. Την
 έδλεπα αυτή την ιδέα δλο και ζευρότερα».

Έδλεπα στο χέρι σου ένα μαχαίρι ν' άτρά-
 φτει στη νύχτα και να πετάει προς τη καρδιά μου..
 Θένοιγα με δύναμη τα χέρια μου και θα πρδ το
 κρατούσα το χέρι. Δέν ήθελα να πεθάνω όχι! Η-
 θελα να ζήσω.

Η ματιά μου έπесе ξαφνικά άπάνω σου και
 κρύος ήδρος έδρεχε το πρόσωπό μου! Δέν την άγα-
 πάω! δέν την αγαπάω! Καλύτερα δίχως αγάπη.

Ηθελα να γυρίσω στο σπίτι μου... μά δέν μόφε-
 σα... καλ' ούρθηκα δειλά κοντά σου. Σε μια στιγμή
 μου ήρθε να πίσω στα πόδια σου να μ' αφήσεις, μά
 δέν εύρισκα μιλιά.

Το στήθος μου μ' έπνιγε, βαρύ σαν ταρόπετρα.
 Φτάσαμε μπροστά στον κάμπο.

Στάθηκες και μούπες με φωνή βαριά.

«Πάμε μέσα;» «Οχι, έχι ήθελα να φύγω. Ψ
 θα μί σκότωνες μέσα στο κάμπο!

Ηθελα να σου μιλήσω να σου πω να μ' αφή-
 σεις! Κοίταξα γύρω μου ως να ζητούσα βοήθεια και
 ξαφνικά έπеса πάνω σου και τυμμαζεύτηκα για να
 με προστατίσεις!

Η κάψα ειτανε πιηχτική. Τιμουδιά πουθενά
 δέν άκούγονταν, πάρεξ από το σκούζιμο ενός νυχτο-
 πουλιού μακριά, που βαρυτάλάζε σα λυομένο μολύ-
 βι. Στον ούρανό, μονάχα πάλεβαι τα σύγγεφα με
 το σεληνόφωτο, και ποτε χύμιζαν κατεπάνου και το
 σκέπαζαν, ρίχνοντας σαν κοπαδιχ από μεγάλα κο-
 ράκια μαύρους ήσκιους στον κάμπο, και ποτε διαγ-
 μένχ πετούσαν γύρω του, ενώ το φαγγάρι δλοστρόγ-
 γυλο και θαμπό έρμούσε προς τη γις δέροντας με
 δυό μεγάλες δλόλευκες φτερεύγες του κάμπου την
 άπανωσιά, που βουθή λαμποκοπούσε και τα από τη
 δροσιά λαμπροστολισμένα άγριολούλουδα της έμοια-
 ζαν σαν της θάλασσας τον άφρό.

«Εκαιγε κείνη τη βραδιά το σεληνόφωτο. Έκαι-

καρφώνανε στο παιδιού το μνημονικό, κι όχι για
 να τους μαθουνε την πκλαιϊκιά τη γλώσσα, παρά
 για να την κολουε γλώσσα δική τους. Άλυσοδεμό-
 τανε έτσι ο Ρωμηκίλος ο νοός ίσα ίτα τα χρόνια που
 έπρεπε να δουλεύη λεύτερα. Μαζευε, δλο μαζευε λέ-
 ξεσ, να κάμη γλώσσα άντάξια της προγονικής του
 ευγένειας, να ξαναγήνη πρόγονος πάλε!

Τί να κάμη ο νοός με τέτοιον σεκάρνισμα άκα-
 τάπαθο; Έπαψε να δουλεύη λεύτερα και ποιητικά,
 στείρεψε από τέχνη, στείρεψε από κάθε άλλη γόνιμη
 και μεγαλη ένέργεια. Άλλο δέν έθγαζε κι άλλο
 δέν όνειρευόντανε παρά Λεξικά και Γραμματικές. Ό
 τύπος κι ο ήχος άντικατόστησε το αίστημα και ή
 μουσική.

Ακόμα δουλεύει αυτό το Κάτεργο, κι ακόμα
 μας κρατάει άλυσοδεμένους. Άλλο από λεξιλογία
 θέν κατόρθωσε φυσικά να μζε βγάλη. Το χειρότερο
 όμως, που μας έρριζε πάμπ' άλλους χρόνους πίσω, έ-
 πιειδ ή γειτονικοί οι λαοί δέ χασομερήσανε με τέ-
 τοια φανταστικά όνειροπολήματα, παρά φιλαζανε
 τη δύναμή τους για πιο χούσιμα έργα, και στην
 πολιτική και στην άλλη ζωή τους.

Όμως, το κακό δέν πήςγε ως την καρδιά του
 έθνους, ως τα σπείτια και ως τα καλύβια. Δέν άγ-

γιζε τα λεύτερα τα βουά. Δέν πέρχσε ως την Κρή-
 τη. Δέ συνεπήρε τάκαταπόνετο πνεμα ενός Σολω-
 μου. Ο καθαυτό ρωμαϊκός ο νοός, ο Έλληνικότε-
 ρος από τους Έλληνοδασκάλους, ο προικισμένος με
 γλωσσικό υλικό γνήσιο, ελαστικό, και στενά συνε-
 δεμένο με την πκλαιϊκιά τη γλώσσα, μζε έσπηνε
 φιλολογία από τις πλουσιότερες και τις όμορφότε-
 ρες, συνεχρονα με τους ταριχέμενους όγκους που σω-
 ριάζε ή Λεξιλογία.

Η φιλολογία λοιπόν πρώτα, και κατόπι ή Λε-
 ξολογία του έθνους στην εποχή που περάσαμε θάναι
 τάντικείμενά μας στους άκόλουθους μερικούς παρά-
 γραφους.

§ 9

Ο Έρω:όκριτος.

Θά ειτανε ίσως πιο κανονικό και πιο διδαχτικό
 νάρχινούσαμε από το δωδέκατο τον αιώνα, για να
 καλοζηγητή ή Φράγκικη ή έπιρροή που άλλου μό-
 λιασε, άλλου σύρριζα μεταφύτεψε από τη Δύση τα
 φιλολογικά έργα που διαβαστήκανε από το Έθνος
 δλους εκείνους τους αιώνες, ως στην Κρητική την

Αναγέννηση του δεκατου έβδομου αιώνα. Έπειδή
 όμως ο σκοπός μας δέν είναι μήτε ιστορικός μήτε
 φιλολογικός, παρά έθνικός, καθώς ότα μιλούσαμε
 για πολιτικά και για πολεμικά έργα, περιοριστή-
 κάμε σε περιστάτικα που μας χαρακτηρίζανε ή το
 έθνος ή τους ιστορικούς του, έτσι και τώρα θα πε-
 ριοριστούμε μόνο στα φιλολογικά προόντα που διαβ-
 στήκανε και τραγουδήθήκανε την περίοδο της Τουρ-
 κοκρατίας, μαλιστα τους στερνούς δυό αιώνες της,
 δηλαδή την εποχή που ζυπιούσε πάλε το έθνος
 και σάλευε.

Αφίνουμε λοιπόν κατά μέρες, πρώτο, το έπος
 του Άκριτα, που το κάτω κάτω ή ουσία του κρυ-
 φούθηκε σε πολλά μας Τραγούδια, καθώς πολύ κα-
 θαρά μας ζήτησε ο σοφός Γ. Πολίτης. Το πήρε δη-
 λαδ ή το Έπος εκείνο ο λαός και το ξανάπλασε με
 τρόπους πιο σύμφωνα με τα κατοπινα του γούστα,
 λοιπόν ξαναβρίσκουμε το υλικό του σε φιλολογικό
 κλάδο που δέν άποκλείνεται από τη μελέτη μας.
 Όταν έπρεπε ίσως να πούμε πως τη μορφή, κι όχι
 το ίδιο το έπος αφίνουμε κατά μέρος.

Δεύτερο παρασιωπούμε τα χίλια φραγκότιτλα
 και φραγκόφτιαστα παραμύθια κι άλλα έργα, που
 καθώς είπαμε διαβαστήκανε στον καιρό τους, μά δ

γε περισσότερο κι από τον ήλιο. Μεσημέρι φάνοταν η νύχτα.

Πέρα μακριά η άμμουδιά θάμπωνε κι έβραζε άφροκοπώντας.

Ένοιωθα μέσα μου τή γαλήνη ν' άπλώνει τό χαμογέλιο της και πετώντας γύρω μου — ήταν η Νύχτα τάχα που μου μιλούσε ; — άκουσα μιá φωνή νά μουρμουρίζει «ό θάνατος !» Και τήν άκουσα αúτη τή φωνή και στό σταλαχτό σιούξιμο τού νυχτοπούλιου πούπεφτε βαρú σαν άραιά δάκρυα πολύ πονεμένης καρδιάς και τήν είδα τήν ίδια αυτή που πρωτήτερα μ' έτρόμαξε, νά στέκεται μπροστά μου, ήσυχη, ώραία, έπιβλητική ! Χαμογέλασα... κ' άκούμπησα στην άγκαλιά σου ήσυχα γλαρώνοντας δίχως αίτημα κανένα σαν στην άγκαλιά τού θανάτου... Όταν σηκώθηκες για νά φύγουμε νόμισα πως βρισκόμουνα σ' ένειροζύπνημα, κ' άποζήτησα τό φόβο μου... ά ποζήτησα τήν ίδια τού θανάτου, που μέ κοιτούσε ήσυχη, ώραία...

Και τώρα άκόμα σ' εφχαριστώ για τήν άπόλαψη που μουδώκες, σ' εφχαριστώ για τή γλυκερήμνη έκείνη νύχτα που πάντα σκαλιστή θά φωτοβολάει στό ήσυχο πέλαγο τών περασμένων μας καιρών.

Δικός σου

Κέρκυρα

INTA ΓΑΡΤΖΩΝΗ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έντοκοι καταθέσεις

Η Έθνική Τράπεζα δέχεται έντόκους καταθέσεις εως τραπεζικá γραμμάτια και εως χρυσόν, ήτοι εως πράγκα και λίρας στερελής άποδοσίας εως ώρισμένη προθεσμίαν ή διαρκεία.

Αι εως χρυσόν καταθέσεις και οι τόκοι αυτών πληρώνονται εως τó αúτό νόμισμα, εως δ' έγένητο ή κατάθεση εως χρυσόν ή δι' έπιταγής óψεως (chèque) επί τού έξωτερικού κατ' έπιλογήν τού όμολογούχου.

Τó κεφάλαιον και οι τόκοι τών όμολογιών πληρώνονται έν τώ Κεντρικώ Καταστήματι και τή αίτήσεϊ τού καταθέτου έν τώ Έποκαταστήματι τής Τραπεζής.

Τόκοι τών καταθέσεων.

1	1)2	τοίς 0/0	κατ' έτος	διά	καταθέσεις ή μην.
2	"	"	"	"	"
2	1)2	"	"	"	2 έτ.
3	"	"	"	"	4 έτ.
4	"	"	"	"	5 έτ.

Αι όμολογια: τών έντόκων καταθέσεων έκδίδονται κατ' έκλογήν τού καταθέτου όνομαστικá ή ανώνυμα.

καιρός τους δεν είναι ο καιρός που ιδιχίτερα μελετούμε, κ' ή έπιρρόή τους δέ φαίνεται νά συγχαλωδώθηκε με τά εθνικά μας έπειρα. Ωστε δέ βρίσκει τόπο έδώ μήτε άπλός τους κατάλογος.

Μιά μεγάλη εξαίρεση όμως είναι απαραίτητη, και θα δούμε τώρα τώρα γιατί. Τήν εξαίρεση τήν παίρνομε από τά πλουσιοπάροχα τεχνουργήματα που έπλεξε ή Κρητική φαντασία τό δέκατον έβδομον αιώνα. Αν και δεμένοι από τους Βενετούς τόσους χρόνους οι Κρητικοί, άν κ' οι άγώνες τους νά ζετινάξουνε τό Βενετικό ζυγό πήγανε τού κάκου, και τήν εποχή αúτη πενούσανε από τόν ένα ζυγό στον άλλονα μ' έλπίδες κατασυντριμμένες και μ' εθνικά όνειράτα όχι πολύ καθαρά χαραγμένα, όμως ό νούς τους πετούσε σέ κάποιο λεύτερο άγέρι, σέ κάποιο φωτισμένο ύψος, κι αúτό μαρτυρεί τή δύναμη που συνέκρουε πάντα μέσα της ή φυλή έκείνη, τήν ίδια δύναμη που ξαναιδάμε και ξαναοιώσαμε κατόπι στους άπαντωύς της άγώνες.

Δέ θα σταθούμε στη θεατρική τους παραγωγή, που τή στεφανώνει τό περιφημο δράμα τής Έρωφίλης τού Χορτάτη, μήτε στην πανώρα Βοσκοπούλα τού Δριμωτικού, έργα και τά δυό άρωματισμένα με τά μύρα και με τά θυμάρια που στολίζουνε τήν

Ο ΝΟΥΜΑΣ,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Για τήν Άθήνα άρ. κ.— για τίς Έπαρχίες άρ. 7

για τό Έξωτερικό άρ. χρ. 10.

Για τίς Έπαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες (2 άρ. τήν τρίμηνια) συντρομές.

Κανένας δέ γράφεται συντρομητής ά δι στείλει μπροστά τή συντρομή του.

10 λεπτά τό φύλλο λεπτά 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στά κδόκια (Σύνταγμα, Όμόνοια, Εθν. Τράπεζα Έπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχιά δρομου (Άκαδημία), Βουλή, Σταθμός ύπόγειου Σιδηρόδρομου (Όμόνοια), στα βιβλιοπωλεία Έστίας Γ. Κολάρου και Σακέτου (έντίκρου στή Βουλή).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Έθνική Κομωδία—Βουλευτής «ύπό έχεμύδιαν» — Οι πανηγυρικοί τού Γούναρη — Βραβείο «Νόμπελ— Μιστριώτη». — «Δωδεκάλογος» κ' «Ανατολή».

Η ΜΑΣ δώσσε τήν άδεια νά πούμε και μέε δυό λόγια για τήν κομωδία τής «Υπουργικής μεταρρύθμισης», που παίζεσαι δυό μήνες τώρα και που άκμα καλά καλά δεν ξερούμε ποός είναι δ συγγραφέας της, άφοδ άλλο λένε πως τήν έανάγραψε ή Θεοτόκης για νά ξεκαλοκαίρουμε, γλεντώντας, μέ δαύτην κι άλλο ύποστηρίζουν πως τήν κομωδία τήν κατασκευάσανε οι φημερίδες για νά βρισκούνται σέ δουλιά και για νά πενταρολόγουνε.

Ωστόσο κομωδία είναι κι αυτή, όπως κομωδία είναι και τό καθέτι που γίνεται άλό τό έπίσημο Κράτος—και τραγωδία είναι νοταχι ό ήδιόκαλοι φόροι που φορτώνονται στή ράχη τού χαμάλη λαού, που πλερώνει άκριβά άκριβά για νά βλέπει όλες αυτές τις κομωδίες.

Ρωτάμε τόν κ. Πρωθυπουργό :

— Δυό μήνες τώρα τί άλλο έκामες παρὰ νά μās βγάλλει τήν πίστη κοροδόνότας μας με τήν όχι και τόσο διασκεδαστική αúτη φάρα σου ; Και για τή φάρα αúτη πόσα πλερώθηκες ;

Γιατί λογαριάζοντας κανείς πως μέσα στους δυό αúτους μήνες ξεδιασέκασε τί δυό δωδέκατα τού Προϋπολογισμού (δηλ. πάνω από είκοσι άκατομήτρια, για νά παιζογλιέται ό κόσμος με μιá Υπουργική Ψευτομεταρρύθμιση), βρισκει πως ή κομωδία κόςιας πολύ κι ή Θεοτόκης πλερώθηκε άκριβάτερα άπό όλους τους φημισμένους κομικούς τού κόσμου.

★

ΤΗΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗ Κεριακή είχαμε και βουλευτική

κλογή κι έ δεν τή πήρατε χαμπαρί, σάς τό λέμε. Κα πέτυχε ό κ. Κ. Αγγελόπουλος και δεν πέτυχε ό κ. Σκουλούδης με τόν ύποστήριξε ό κ. Κυριακούλης Μαυρομιχάλης, ό όποιος επέτυχε νομαστικά (ετσι τουλάχιστο λέει) άν κι ό ύποψήφιός του δεν πέτυχε.

Αúτη τήν καινούρια λογική δεν τήν καταλαβαίνουμε και γι' αúτό δεν τή συζητούμε. Κείνο που ξέρουμε είναι πως πέτυχε ό κ. Αγγελόπουλος κι έ συλλογιστούμε πόσο μυστικά και πόσο άθρυβα έγινε ή έκλογή, μπορούμε νά πούμε πως έγινε βουλευτής αúπο έχεμύδιαν.

★

ΜΕ ΧΑΡΑ διαβάζουμε τήν Τετάρτη στις φημερίδες πως δημοσιεύτηκε κέλας τό Βασιλικό διάταγμα που διορίζεται ό κ. Λούρος καθηγητής τής Μικρασιατικής. Αúτη ή γληγοράδα μās συγκινεί τραγικικά. Μάτις τήν περασμένη βδομάδα ψηφίστηκε καθηγητής και νά τον τώρα και διορισμένος—ένω άλλοι που έχουν ψηφιστεί άπό μένες, άκόμα νά διοριστούν.

Λένε πως τό Παλάτι τόν ήθελε τόν κ. Λούρο καθηγητή κι άφοδ τόν ήθελε τό Παλάτι, δεν μπορούσε παρὰ και νά γίνει. Και πολύ φυσικά, άφοδ έτσι γίνεται σέ κάθε ραγιαδόποσι.

★

ΚΑΠΙΟΣ, διαβάζοντας τά πανηγυρικά άρθρα που γράφουσε μερικές φημερίδες για τόν κ. Γούναρη, είπε :

— Τά παραλένε και γι' αúτό τό Χριστιανό ! !

Κ' ένας άλλος παρατήρησε :

— Όπου άκούε πολλά κεραιά...

Και κάτι τέτιο φεδοήκατε. Οι φημερίδες μās τον παρουσιάζανε τόν κ. Γούναρη ως «Οικονομικό σωτήρα» τής χώρας, πριν άκόμα γίνει Ύπουργός—και με τήν έλήθεια, τόσες φορές τήν παθαμε άπό τού Σωτήρη που χειροτονούν οι φημερίδες, ώστε άρχηγήσαμε νά τον τρέμουμε πιά.

★

Ο «ΧΡΟΝΟΣ» τής περασμένης Τρίτης κοροδόνοντας τό ποιήμα τού Παλαμά «Στό μουσικό Μανόλη Καλομύρη» που δημοσιέψαμε στό φύλλο τής περασμένης Κεριακής, συμπεραίνει :

«Ένός κακού έλλήντος μύρια έπονται».

Έμεις τό εύκόμασσε, κι έ με συμπαθήσει ό κ. «Χρονος», νά μās συγγενόχουσε κακό σαν τόν Καλομύρη κα νά έπονται ποιήματα σαν τό ποιήμα τού Παλαμά, όσο κι έ δυσχεραστείται ό «Χρόνος», που μπορεί τό κάτω κάτω νά φωνάξει: έτσι για νά πάρει τό βραβείο τής καινούριας Γλωσσικής έταιρείας που σαν άλλο βραβείο Νόμπελ τέταξε ή Μιστριώτη σ' όσες φημερίδες γράφονται αγγλωσσικώς έπιμελέστερον και άκριβέστερον—άν και για τή φρεσινή τουλάχιστο χρονιά τό βραβείο τέχει άπό τόσα τσεπούσει ό κ. Πώπ.

★

ΤΗΝ ΠΕΜΤΗ τέταρσιήμερο έφυγε για τή Σμύρνη κι από και για τήν Πόλη και τή Ρουσία, όπου είναι καθηγη-

δλόχαρη γλώσσα τής Κρήτης. Στόν Έρωτόκριτο όμως τού Κορνάρου είναι άνάγκη νά σταθούμε, — κι αúτός είναι ή εξαίρεση που αναφέραμε παραπάνω, — όχι επειδή είναι κι αúτός άνέγγιχτος άπό κάθε δασκαλική πνοή, όχι που ή φράγκικη βάση του είναι άπλός σκελετός, που ή σάρκα κ' ή μορφή του βγήκε άπ' ό,τι είχε ό τόπος τής γέννας του πιά ήρωϊκό κι άντριχίο, πιά συμπονετικό και ρωμαϊκό, μέ επειδή τό έθνος όλο, έζω κ' έξω άπό τήν Κρήτη, σέ κάθε χώρα και σέ κάθε χωριό, σ' άρχοντικά και σέ καλύβες, τέναγνώρισε για έλθινό του στολίδι, συνεπαρθηκε άπό τή μαγική του όμορφιά, και τόκαμε ταχτικό κι ακατάπαδό τού άνάγνωσμου γενεές και γενεές, ως τή στιγμή που ήρθε ή λεγόμενος «Νέος Έλληνισμός», και τό μάρανε, όχι τόσο με τά καθαυτά δασκαλικά έργα, άπ' αúτά δά και πολύ φόβο δεν είχε, επειδή τή φαντασία δεν τήν άγγίλανε μέ τά νέα φραγκοφυσήματα που κατεβήκανε και κατεβαίνουσε άκόμα στον τόπο.

Τέτιοια είναι τά έργα που σέ χώρες πιά φωτισμένες τά βλέπουσε χρυσόδετα κι άργυρόδετα νά σκορπιούνται άριθμητες χιλιάδες άπό γονιούς σέ παιδιά, άπ' όλους σέ όλους, νά στολίζουσε αúθουσες και Βιβλιοθήκες, Σκολειά και σπητικά, και νά λα-

τρεύονται σαν είδος ιερά φυλαχτήρια εθνικής όμορφίας και τέχνης. Θα τήν άξιωθή πάλε άραγες τέτοια τιμή σέ άργότερη εποχή ό μεγάλος ό Έρωτόκριτος ;

§ 10

Β'. Τά Δημοτικά Τραγούδια.

Δέν τά κατατάζει σ' αúτη τή σειρά ή ιστορικός τά λούλουδα τού όλοάνθου Παρνασσού τής Ρωμιοσύνης, που άλλος βαθός μελετητής τους όμως, ή Γ. Πολίτης, τάχει, ά δέ σφάλουμε, περιμαζιμένα καθώς τους αξίζει, άγκαλά οι Ζωσιμάδες που θά στήσουνε τό πολύτιμο αúτό μνημείο άκόμα δέ φανήκανε. Και δέ μās περιγράφει έδώ όχι άπό κακή κρίση, παρὰ άπό μισή κρίση ή άνθρωπος. Θα μιλήσση που θα μιλήσση άργότερα για τά προσόντα τής Κλεφτουρίας, λοιπόν εκεί και για τά Κλέφτικα τά Τραγούδια. Τά Κλέφτικα όμως δεν είναι τά μόνα Τραγούδια μας, άν κι εύλογα κρίνουντα άπό τά πιά κλασσικά. Έχουμε και τά σπιτήσια, τά τραγούδια τής ξενιτειάς, τού Χάρου, τά πανηγυρικά, τέλος τά θάνατα Λιανοτράγουδα, που συχνά τό καθένας τους